

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D.T., nar. ..., ...,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 27.01.2016 č.j.
DSH/14872/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 27.9.2016, č.j. MMP/232124/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení §

4 písm. c) s poukazem na § 74 odst. 1 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč. a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že sice přes přechod přešel na červený signál, ale za okolností, které vylučovaly jakékoliv porušení chráněného zájmu. Nemohlo dojít k narušení bezpečnosti či plynulosti dopravy, tudíž nemohl být naplněn materiální znak přestupku. Žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 104/2008. Žalobce poukázal na výpovědi svědkyň S. a R., podle nichž v daném místě byly velmi dobré rozhledové poměry, a na vozovce nebyla žádná vozidla. Světelné křižovatky podle žalobce jsou budovány ze tří důvodů. Buď jde o zajištění bezpečnosti vozidel vůči chodcům na nepřehledných místech, nebo o zajištění bezpečného průjezdu vozidel či přecházení chodců při vysokém provozu, byť na přehledné křižovatce. Třetím důvodem zejména v cizích zemích je potrestání řidičů za přestupek, kdy například semafor rozsvítí červenou barvu v okamžiku, kdy řidič překročí dovolenou rychlost. Daného přechodu se mohl týkat pouze důvod druhý. Světelná signalizace se zde pravidelně vypíná v noci i za deště. Tedy i za snížené viditelnosti je křižovatka považována za bezpečnou, tudíž není nepřehledná. Je osazena světelnou signalizací jen proto, že je zde občas zvýšený provoz. V daném případě tato situace nenastala. Nejbližší vozidlo bylo podle žalobce vzdáleno cc. 300 m, a i kdyby se pohybovalo rychlostí vyšší, než je maximální dovolená rychlost ve městě, nemohl by je žalobce omezit. Žalobce vypočetl, že i při rychlosti vozidla 166 km/h by stihl přechod přejít bez toho, že by vozidlo omezil. Podle žalobce v daném okamžiku nebylo nutné provoz světelnou signalizací regulovat. Žalobce nemohl ohrozit ani sám sebe, neboť přecházení silnice po přechodu není ohledně chůze nebezpečnější než chůze po jiném zpevněném povrchu. Podle žalobce nemožnost způsobit jakékoliv narušení bezpečnosti či plynulosti provozu měla být posouzena jako zvláštní okolnost, která zpochybňovala otázku naplnění materiálního aspektu přestupku. Podle žalobce není srovnatelné jeho jednání s projetím křižovatky na červený signál „Stůj“ řidičem motorového vozidla proto, že vozidla se pohybují vyšší rychlostí, a tudíž je správné vyhodnocení takové situace výrazně náročnější. Žalobce také poukázal na to, že v oznámení přestupku je jasně patrné vepsání písmene do již proškrtnuté kolonky, tj. někdo zde provedl změnu. Dále žalobce namítal, že nebyl poučen o svých právech, jak uváděla strážnice R. při jednání a jak je uvedeno v úředním záznamu o přestupku. Žalobce poukázal na to, že v úředním záznamu je uvedeno, že poučení provedla stráž. S., ač tato při jednání vypověděla, že žalobce byl poučen její kolegyní R. Svědkyně R. pak pouze stručně uvedla, že žalobce poučen byl. Žalobce považuje způsob vyhodnocení předložených důkazů správním orgánem za nesprávný.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že podmínkou pro spáchání přestupku není, že protiprávní jednání musí mít za následek ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu či vznik újmy. Dle žalovaného je-li světelná signalizace spuštěna, žalobce byl povinen ji bezvýhradně respektovat a nebyl oprávněn sám vyhodnocovat dle hustoty provozu oprávněnost spuštění světelné signalizace. Podle žalovaného je logické, že v určitých časech dochází k vypnutí světelné signalizace, zejména v nočních hodinách, kdy provoz je zcela minimální a riziko obtíží při průjezdu obvykle frekventovaných křižovatek je zanedbatelné. To však neznamená, že když v denních hodinách v určitém úseku neprojíždí vozidlo, takže by mohla být světelná signalizace ze strany chodce, či dokonce i ze strany řidiče vozidla, ignorována. Naplněn byl nejen formální, ale i materiální znak přestupku již samotnou společenskou nebezpečností nerespektování světelné signalizace. Podle žalovaného nerespektování světelné signalizace

řidičem vozidla by bylo více nebezpečné, což však neznamená, že podobné jednání žalobce jako chodce společensky nebezpečné není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl příklad, u něhož by bylo možné uvažovat o nenaplnění materiální stránky přestupku, kdy chodec vstupuje do vozovky sice na signál „Stůj“, avšak ten se bezodkladně změní na signál „Volno“, tedy jednání chodce nebylo celou dobu protiprávní. V případě žalobce však došlo ke změně signálu na signál „Volno“ pro chodce až po několika vteřinách po skončení přecházení vozovky žalobcem. Proto zde nejsou okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost přestupku natolik, že by nebyla naplněna jeho materiální stránka. Tvrzení žalobce o následných změnách v oznámení přestupku je podle žalovaného jen nepodloženým tvrzením. Výslechem strž. S. podle žalovaného nebylo vyvráceno, že by poučení o následcích odmítnutí podání vysvětlení nedošlo, neboť si na tuto skutečnost již nevzpomínala. Podle druhé svědkyně byla provedena výzva k podání vysvětlení a žalobce byl poučen o možnosti odepřít podání vysvětlení. Skutečnost, že si strž. S. již nepamatovala okolnosti o poučení žalobce, nemá za následek zpochybnění jejích výpovědí. I kdyby vznikla ohledně poučení žalobce pochybnost, nemohlo by to způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce doznal, že na právech krácen nebyl, neboť svá práva zná a své vyjádření činil o vlastní vůli a bez nátlaku.

4. V replice žalobce tvrdil, že žádná újma nevznikla proto, že na základě okolností bylo možné ještě před započítáním jednání žalobce zcela určit, že riziko vzniku újmy je takřka vyloučeno. Je-li riziko v noci, tedy za snížené viditelnosti, zcela zanedbatelné, musí být zcela zanedbatelné riziko i při jednání za podmínek velmi dobré viditelnosti. Naplnění formálního aspektu nepůsobí automaticky naplnění materiálního aspektu přestupku a tento je nutné posuzovat samostatně. Žalobce dále zopakoval, že řádně poučen na místě přestupku nebyl.
5. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 20.5.2016, podle něhož žalobce v tento den v 9:20 hod. jako chodec přecházel na červený signál „Stůj“ v Plzni v ulici Sokolovská, čímž měl porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se do oznámení vyjádřil tak, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil přestupku. Podle úředního záznamu Městské policie Plzeň ze dne 26.5.2016 inkriminovaného dne prováděla hlídka městské policie hlídkovou činnost na křižovatce ulic Karlovarská a Sokolovská v Plzni a zaregistrovala chodce přecházejícího z ulice Sokolovská na tramvajovou zastávku Sokolovská na červený signál „Stůj“. V úředním záznamu je uvedeno, že strž. S. vyzvala žalobce k podání vysvětlení a poučila ho podle § 11 odst. 6 zákona č. 553/91 Sb., o možnosti odepřít vysvětlení. Žalobce odmítl přestupek projednat s hlídkou a žádal o předání věci na magistrát. K tomu byl pořízen snímek předmětného přechodu pro chodce s funkční světelnou signalizací a plánek předmětné křižovatky. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor, v němž uvedl opět, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil přestupku.
6. Při jednání dne 28.3.2016 žalobce uváděl, že nesouhlasí s tím, že by bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu nedojde. V daném případě nebyl na místě nikdo, jehož bezpečnost a plynulost by mohl žalobce ohrozit či omezit. Jediné vozidlo se nacházelo ve vzdálenosti 300 m. Jednalo se o nákladní vozidlo, kterému byla za horizontem vidět méně než polovina kabiny. Přechod má šířku tří pruhů, tedy cca 9 m, což lze běžnou chůzí přejít za 6,5 vteřiny. Pokud by vozidlo jelo rychlostí 50 km/h, přijelo by za 21,5 vteřin, a pokud by jelo rychlostí 100 km/h, přijelo by za 10-11 vteřin. Žalobce považoval za absurdní, že by mohl ublížit sám sobě vlastní chůzí.

Žalobce potvrdil, že si byl vědom, že v době, kdy vstupoval do vozovky, svítil červený signál. Měl v úmyslu nastoupit do příjíždějící tramvaje. K tomu žalobce přiložil mapy ze stránek www.google.maps týkající se předmětné křižovatky.

7. Svědkyně J.S. uváděla, že předmětného dne zaregistrovala chodce, který přecházel na červené znamení „Stůj“ vozovku ulice Karlovarská na tramvajovou zastávku Sokolovská. Šel z ulice Sokolovská, přecházel vozovku ulice Karlovarská na tramvajovou zastávku. Poté byl strážmistřem zastaven. Tvrdil, že na červenou může projít kdykoliv, když nejede auto. Kolegyně ho poučovala o tom, čeho se dopustil. Tiskopis oznámení přestupku po podpisu ze strany žalobce podle svědkyně opravován nebyl. Podle svědkyně si žalobce vše fotil na telefon a ona neměla důvod něco v jeho nepřítomnosti opravovat. Žalobce trval na tom, aby prázdné kolonky proškrtaly, protože jim nevěřil, že by si tam něco nedopsaly. Podle svědkyně u přechodu čekali další lidé na zelený signál, a to jak ze strany, kde stály svědkyně, tak i z ulice Sokolovská. Žalobce byl jediný, kdo vozovku přecházel. V době, kdy žalobce vstoupil do vozovky, svítil již červený signál „Stůj“ delší dobu. I když přešel, bylo ještě červené znamení, až po několika sekundách byla zelená. Ulice je hlavní tepna Lochotína, takže je tam stále frekventovaná silnice, jsou tam semaforey a řízené křižovatky. Svědkyně nevěděla, zda tam v předmětnou dobu byla nějaká vozidla, uvedla, že se soustředila na řešení přestupku a ostatní chodci stáli. K omezení některého z účastníků silničního provozu či k jeho ohrožení podle svědkyně nedošlo. To, že byl žalobce poučen i o možnosti odepřít podání vysvětlení, si svědkyně již nepamatovala.
8. Svědkyně Z.R. uváděla, že v předmětný okamžik s kolegyní přecházely ulici Karlovarská po přechodu pro chodce směrem k Sokolovské ulici a už byly za polovinou za tramvajovým pásem k ulici Sokolovská. Stáli na přechodu a čekaly na zelenou. Vedle nich již byli další lidé a naproti taky. Pán vyšel ze Sokolovské a šel směrem k nim a přešel přechod na červenou, pak ho s kolegyní zastavily. Svědkyně potvrdila, že červená již byla delší dobu, než vstoupil žalobce do vozovky, a že tam stáli i další lidé, kteří čekali na zelenou. Provoz v předmětné době byl menší než odpoledne, ale aut tam podle svědkyně jezdí pořád hodně. Ve chvíli, kdy přecházel žalobce, bylo vozidlo daleko. Svědkyně potvrdila, že se žalobce před vstupem do vozovky rozhlédl. Podle svědkyně byl žalobce poučen o možnosti odepřít vysvětlení. Podle svědkyně oznámení přestupku nebylo po podpisu ze strany žalobce upravováno s tím, že žalobce si to vyfotil na mobil, aby měl jistotu, že proškrtala prázdná místa.
9. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné strážnicemi v rámci plnění jejich služebních povinností, neboť jsou vázány služební přísahou, k obviněnému nemají žádný vztah a ve svých výpovědích popisují toliko události, jimž byly přítomny a které vnímaly svými smysly. Svědecké výpovědi v důležitých bodech korespondují a odpovídají i oznámení přestupku, úřednímu záznamu a pořízené fotodokumentaci místa přestupku, proto jsou hodnoceny jako věrohodné. Drobné odlišnosti v popisu událostí ze strany strážnic správní orgán připisuje několikaměsíčnímu časovému odstupu od události, přičemž tyto odlišnosti nezakládají pochybnosti o věrohodnosti výpovědí, když nelze po svědcích spravedlivě očekávat, že si po tak dlouhé době události vybaví přesně do podrobností. Podstatné je, že obě svědkyně vypověděly shodně, že v době vstupu žalobce do vozovky svítil červený signál „Stůj“ již delší dobu, což žalobce ani nerozporuje, neboť uvedl, že si toho byl při vstupu do vozovky vědom. K tvrzení žalobce o změnách na tiskopisu oznámení po jeho podpisu správní orgán uvedl, že tiskopis obsahuje opravu, kdy bylo písm. c) na místo

původního proškrtnutí. Podle svědecké výpovědi svědkyně S., která tiskopis vypisovala, žádná oprava na tiskopisu nebyla, což vyloučila i druhá svědkyně. Obě uvedly, že si žalobce tiskopis fotil na mobilní telefon, tedy správní orgán nemá důvod pochybovat o jejich tvrzení, neboť si musely být vědomy, že případné následné úpravy tiskopisu by byly ze strany žalobce odhaleny. Zároveň nebylo zjištěno, že by některá ze svědkyň měla důvod poškodit žalobce, a správní orgán v dopsání písm. c) nespátřuje úmysl žalobce poškodit, ale toliko dodatečně blíže specifikovat právní kvalifikaci přestupku. Přestože není známo, kdo a kdy úpravu provedl, a ani žalobce neprokázal, že k tomu došlo až po jeho podpisu tiskopisu, není oprava podstatná, neboť vyplnění této kolonky nemá vliv na posouzení, zda se žalobce dopustil přestupku. Není to ani důvodem ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi svědkyň či tiskopisu, neboť zde bylo protiprávní jednání žalobce dostatečně určité popsáno slovně a toto jednání žalobce z jeho strany ani napadáno. Za bezpředmětnou považuje správní orgán i námitku, že nebyl na místě poučen o právu odeprít vysvětlení. Z výpovědi svědkyně S. vyplývá, že druhá svědkyně R. prováděla poučení žalobce, a tato jako svědkyně uvedla, že žalobce poučen byl. I kdyby poučen nebyl, nebyl podle správního orgánu poškozen na svých právech, neboť v řízení o přestupku byl o svých právech poučen, a přesto setrval na svém vyjádření, které uváděl na místě přestupku, tedy že nespáchal přestupek, neboť nikoho neohrozil, když nejelo žádné vozidlo. Z ustálené judikatury vyplývá, že při naplnění formálních znaků přestupku jsou v běžně se vyskytujících v případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním formálních znaků je porušen či ohrožen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují (viz např. rozsudek NSS č.j. 4 As 118/2013-61). Takové okolnosti správní orgán v tomto případě neshledal. Z vyjádření žalobce i ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce bezprostředně nikoho neohrozil ani neomezil, avšak z toho nelze automaticky dovodit nenaplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce je jako chodec v prvním případě povinen řídit se signály světelného signalizačního zařízení a respektovat je, i když se domnívá, že žádné nebezpečí při vstupu do vozovky na červenou nehrozí. Nemůže si na základě svého subjektivního zhodnocení situace vyvodit, že může vstoupit v tomto okamžiku do vozovky. Světelná signalizační zařízení jsou u přechodu pro chodce umístována za účelem organizace dopravy a zvýšení bezpečnosti provozu. Mezi základní povinnosti chodců patří respektování pokynů těchto zařízení. Každý jedinec má odlišnou míru schopnosti objektivně vyhodnotit riziko situace a nelze považovat za dané, že takové riziko lze vždy objektivně vyhodnotit, a proto není možné připustit, aby chodci svévolně rozhodovali o tom, zda budou respektovat pokyny dopravního zařízení. Ačkoliv žalobce v konečném důsledku vyhodnotil správně, že riziko ohrožení ostatních účastníků silničního provozu bylo minimální, nelze bez dalšího konstatovat, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť u tzv. ohrožovacích deliktů postačí i potenciál daného jednání ohrožení způsobit. Žalobce uvedl, že v daném směru jízdy viděl přijíždět nákladní vozidlo, kterému byla za horizontem vidět méně než polovina kabiny, tedy křižovatka není stoprocentně přehledná a žalobce nemohl vědět, jaká vozidla se nachází za uvedeným horizontem a jakou případně jedou rychlostí. Vozidlo má v některých případech i oprávnění, např. vozidlo s právem přednosti v jízdě, jet rychlostí vyšší než je nejvyšší dovolená rychlost v obci, tudíž je sporné, zda žalobce mohl před vstupem do vozovky skutečně objektivně vyhodnotit riziko s tím spojené. Je nutné vzít i v úvahu samotné místo a čas spáchání přestupku, v dopoledních hodinách pracovního dne v uzavřené obci Plzeň, na vozovce pozemní komunikace Karlovarské ulice, která je jedním z hlavních tahů Plzně a

je obvykle velmi frekventovaná, a je proto namístě chovat se zde zvláště ukázněně a důsledně respektovat pravidla silničního provozu. Správní orgán tak neshledal žádné významné okolnosti ani zvláštnosti případu, které by snížily nebezpečnost jednání žalobce na míru, která neodpovídá ani nejlehčím, běžně se vyskytujícím, jednáním naplňujícím formální znaky přestupku. Správní orgán zhodnotil charakter protiprávního jednání žalobce jako závažný, neboť žalobce porušil jednu ze základních povinností chodce, čímž mohl bezprostředně ohrozit bezpečnost svoji i provozu na pozemních komunikacích. Polehčující okolností je, že jednáním žalobce nebyla způsobena žádná hmotná škoda či zranění osob. V neprospěch žalobce bylo zhodnoceno místo a čas spáchání přestupku. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, kterým je zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, zejména tím, že všichni účastníci se budou chovat ukázněně a budou respektovat povinnosti jim uložené zákonem o silničním provozu. Skutečnost, že k faktickému ohrožení jiného účastníka nedošlo, hodnotí správní orgán jako polehčující okolnost. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako vědomou nedbalost, neboť přestože žalobce věděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, bez přiměřených důvodů spoléhal, že k tomu nedojde, když předpokládal, že na základě aktuálního provozu nenaplní materiální znak přestupku. Sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

10. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný plně ztotožnil s argumentací prvostupňového orgánu o tom, že v daném případě nebylo podmínkou pro naplnění skutkové podstaty přestupku ohrožení jiných účastníků silničního provozu nebo sebe sama, nýbrž stačilo samo nerespektování světelného signalizačního zařízení s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 118/2013-61. Již nerespektováním světelného signalizačního zařízení došlo k ohrožení zájmu společnosti spočívajícího v tom, aby všichni účastníci silničního provozu včetně chodců se pohybovali výhradně po pozemní komunikaci v souladu se světelným signalizačním zařízením, které je zde za tímto účelem osazeno. Žalobce vzhledem ke svým argumentům, že nejelo žádné vozidlo, které by mohl omezit či ohrozit, toliko spoléhal na to, že svým jednáním nezpůsobí porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem. Jeho výpočty nejsou s to zprostit žalobce odpovědnosti za přestupek, neboť není podstatné, zda došlo k ohrožení či omezení účastníka silničního provozu, nýbrž postačuje, že na přechod pro chodce a vozovku vstoupil vědomě na červený signál. Hypotetická argumentace prvostupňového orgánu o možnosti jízdy osobního vozidla odlišně od rychlosti jízdy nákladního vozidla je podle žalovaného nepodstatná. Pokud by měla být akceptována vlastní úvaha chodce o bezpečnosti jeho přecházení po přechodu, na místě by nebyly osazeny semaforey. Pokud zde však osazeny byly, světelné signalizační zařízení právě slouží k řízení křižovatky a k pohybu účastníků silničního provozu v ní. Na předmětnou situaci je nutno nahlížet jako na případ, kdyby řidič motorového vozidla nerespektoval světelné signalizační zařízení s červeným signálem s tím, že z jiných směrů jízdy nejede jiné vozidlo. Je nutno trvat na povinnosti účastníka silničního provozu respektovat světelné signály. Pokud by si mohl každý účastník silničního provozu situaci vyhodnotit sám, zanikl by smysl světelné signalizace, kdy ta je u křižovatek se silnější hustotou provozu či na hlavních tazích osazována za účelem řízení provozu v křižovatce, aby byla zajištěna či zvýšena bezpečnost a plynulost průjezdu vozidel a zabezpečeno bezkolizní a bezpečné přecházení chodců. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku, za něž nelze považovat argumenty žalobce. Takovou zvláštní okolností by mohla být situace, kdyby žalobce vstoupil na přechod těsně před změnou signálu „Stůj“ na

„Volno“, např. vzhledem ke znalosti místa a signálu. Z výsledku svědkyně S. však vyplývá, že žalobce provedl přecházení pouze v době červeného signálu a k rozsvícení zeleného došlo až s odstupem několika vteřin od ukončení přecházení. Proto na daný případ nedopadá žádná zvláštní okolnost, která by zásadně snižovala nebezpečnost jeho protiprávního jednání. I v případě, že by fakticky k ohrožení účastníka silničního provozu nemohlo dojít, je třeba hodnotit žalobcovo jednání jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem vědomého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se dopustil přestupku v denní době, kdy bylo světelné signalizační zařízení v provozu, tedy není relevantní argument, že v noci v provozu není. Provoz v noci je v porovnání s denní dobou bagatelní, a proto není zapotřebí, aby byl provoz v křižovatce řízen světelnou signalizací. To však v denní době zapotřebí je. Je nepodstatné, jakými rychlostmi by se mohla vozidla k místu přecházení vozovky blížit, neboť tato skutečnost nemůže mít vliv na naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný nepochybně odvolatelovy zkušenosti v silničním provozu jako chodce i řidiče, ale ty jsou pro posouzení věci nepodstatné. Ani argumentace žalobce rozhledovými podmínkami nemůže nic změnit na závěru o spáchání přestupku, neboť žalobce měl světelné signalizační zařízení respektovat bezvýhradně i při dobrém rozhledu. Právě frekventovanost provozu v místě měla za následek osazení světelného signalizačního zařízení za účelem řízení provozu v křižovatce a za této situace nelze přijmout závěr žalobce o možnosti samostatně vyhodnotit bezpečnost přecházení a nerespektovat světelnou signalizaci. Od začátku bylo žalobci kladeno za vinu porušení § 4 zákona č. 361/2000 Sb. a skutkový postup děje je z oznámení taktéž zřejmý. I kdyby následně bylo doplněno písmeno c), taková oprava by nebyla okolností způsobující znevěrohodnění výpovědi svědkyň či oznámení přestupku. K námitce nepoučení o právech žalovaný uvedl, že toto bylo vyvráceno výsledkem svědkyně R., která existenci poučení potvrdila. Z výpovědi svědkyně S. nevyplývá, že by zpochybňovala poučení žalobce, jen uvedla, že ho provedla její kolegyně. Je logické, že svědkyně R., která poučení prováděla, si bude na toto pamatovat podrobněji. Nelze po svědkyni S. oprávněně požadovat, aby si pamatovala všechny úkony při silniční kontrole, když některé přímo neprováděla. O věrohodnosti výpovědi svědkyň nemá žalovaný pochybnosti, neboť nebyl shledán žádný vztah svědkyň k žalobci ani k věci a skutečnosti, jež svědkyně popisovaly, jsou v souladu s oznámením přestupku, úředním záznamem a dalšími podklady a na tyto písemnosti logicky navazují. I pokud by žalobce na místě poučen nebyl, nemohla mít tato skutečnost za následek nezákonnost, neboť v řízení byl žalobce o všech svých právech řádně poučen a své vyjádření sdělil o vlastní vůli a bez nátlaku.

11. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. Žalobce v žalobě vznáší stejné námitky, jako v průběhu celého správního řízení. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že se těmito námitkami zabývaly a podrobně a logicky vysvětlily, proč je nepovažují za důvodné. S argumenty správních orgánů se soud ztotožnil.
14. Hlavní námitka žalobce spočívala v tvrzení, že sice přes přechod na červený signál přešel, ale za okolností, které vylučovaly jakékoliv porušení chráněného zájmu. Takovou zvláštní okolností měla být nemožnost způsobit jakékoliv narušení bezpečnosti či plynulosti

provozu.

15. Soud, stejně jako správní orgány, má za to, že na daný případ je nutné aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 118/2013-61 ze dne 27.2.2014 (dostupný na www.nssoud.cz):
16. "Podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích je přestupkem, zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně". Pojem přestupku v sobě spojuje jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. Jak však plyne z rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučovaly."
17. V daném případě soud dospěl k závěru, že v řízení nebyly zjištěny a žalobce neuvedl žádné významné okolnosti či zvláštnosti, které by vylučovaly protiprávnost žalobcova jednání. Takovou zvláštností zajisté není, pokud v době, kdy žalobce přes přechod přecházel, zrovna nejelo žádné vozidlo. Tato situace může nastat běžně, nelze ji proto označit za výjimečnou okolnost. Tudíž sama o sobě nemůže (ve smyslu výše cit. rozsudku NSS) představovat okolnost, která vylučuje naplnění materiálního znaku přestupku. Jak správně uvedly správní orgány, společensky chráněným zájmem je, aby světelná signalizace byla respektována všemi účastníky silničního provozu včetně chodců, a tento společensky chráněný zájem žalobce porušil. Není možné připustit, aby si kterýkoli účastník silničního provozu svévolně vyhodnocoval, kdy se bude řídit pravidly silničního provozu a kdy ne.
18. Žalobce v žalobě také tvrdil, že v oznámení přestupku je jasně patrné vepsání písmene do již proškrtnuté kolonky, tj. někdo zde provedl změnu. Z oznámení přestupku je zřejmé, že v jedné původně proškrtnuté kolonce bylo následně dopsáno písm. c). Jde o upřesnění právní kvalifikace přestupku. Přestupek však byl již od počátku správně v oznámení přestupku skutkově popsán. Žalobce byl s tímto popisem seznámen, neboť se do oznámení k tomu vyjadřoval. O průběhu skutkového děje nebylo mezi stranami sporu, ten spočíval pouze v otázce, zda je daný skutek přestupkem či nikoli. Z těchto důvodů dodatečné doplnění písm. c) do oznámení přestupku nepředstavuje procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že nebyl poučen o svých právech, neboť obě svědkyně potvrdily, že žalobce poučen byl a věrohodnost jejich výpovědí nebyla v daném případě nijak zpochybněna. Zjemněna svědkyně Z.R. uvedla konkrétně, že byl žalobce poučen o možnosti odepřít vysvětlení. Avšak ani případná absence takového poučení nepředstavuje procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce shodně vyjádření jako do oznámení přestupku uváděl i v průběhu správního řízení, kde řádné poučení o svých právech nezpochybňoval.
20. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.) zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli

jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně